

— Νὰ μ' ἀγαπᾶς... τὸν Γκιούλ...

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔξπενυσε θλίβουσα ιδχυρῶς τὴν χεῖρα μου καὶ κρατοῦσα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τὸν ἀγαπητόν της Γκιούλ. Ἀποφεύγω νὰ δοὶ περιγράψω τοὺς θρήνους τοῦ πατρός της, τῆς θείας της καὶ ἐμοῦ. Ἀλλὰ διτὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ εἶναι οἱ γόρι κ'οἱ ὀλολυγμοὶ τοῦ Γκιούλ, μόλις, ησθάνθη νεκρὰν τὴν κυρίαν του.

Τὴν ἐπαύριον δὲ Γκιούλ ἡκολούθησεν τὴν κηδείαν διπιθέν μου κατηφῆς καὶ περίδακρυς «Ολών τῶν παρισταμένων ἔκινε τὰ δάκρυα, δταν ιδών τὴν φίλην τοῦ ἔχαφανζομένην ὑπὸ τὸ χῶμα, ἐφρίθη ἐντὸς τοῦ τάφου δύσλύζων.

Μετὰ τὴν κηδείαν μὲ πικολούθησεν ὡς νὰ ημνη ἀνέκαθεν κύριος του· δταν ἐπιστρέψαμεν οἰκαδε τὸν ἔλαδον ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἐκλαίομεν ἐκλαίομεν ἀμφότεροι τὴν ἀπελθοῦσαν φίλην μας. Εἰς τὸ δνομα τῆς Λόπτης ἥνωρθου τὰ δτα του, οἱ μεγάλοι του ὄφθαλμοι ἐφωτίζοντο εἰς τὸ βάθος τῶν ὑπὸ ἐρυθρωπῆς τινος λάμψεως ὡς λυχνίται, ἐν φέκ τοῦ βαθέως ἀνασειομένου, στήθοις του ἔχηρχετο διάτος μιστηριώδης στεναγμός, τὸν δποῖον ἡκούσα κατὰ τὴν πρώτην μας συνέντευξιν ἐκείνην. Ἐρείδων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν δύω ἐμπροσθίων ποδῶν του ἐκεῖ πρὸ τῶν γονάτων μου, ἐφαίνετο μιντεύων τὰς μιχίας σκέψεις μου καὶ μὲ συνεπόνει καὶ ἐκλαίει μαζύ μου τὴν συμφοράν μας. Ἀλλὰ τί δρα γε νὰ ἦτο ἡ ἐρυθρωπὴ ἐκείνη λάμψις, ἡτις ἔχηστραπτεν εἰς τὸ βάθος τῶν ὄφθαλμῶν του, δταν ἡκοιε τὸ δνομα τῆς Λόπτης; «Ω! ἀν τὸν ἔλαπερες, ἀκούοντα τὸ δνομα τῆς πῶς ἐπῆδα δι' ἐνὸς ὄλματας ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἐλείχε τὰς χεῖρας; «Ο, τι θέλεις εἰπέ μου πιστεύω εἰς τὴν μετεμψύχωσιν ἔκτοτε. Η ψυχὴ τῆς Λόπτης μου, μὲ πικολούθει ἐνδιαιτωμένην εἰς τὰ δματα τοῦ πιστοῦ Γκιούλ της. Δὲν ἦτο δυνατὸν οἱ ὄφθαλμοι ἐνὸς ζώου νὰ ἔχωσι τόσῳ μιστηριώδῃσούρανίαν λάμψιν. Ήτο ἡ ψυχὴ ἐκείνης, ἡ δλλης τινος νεκρᾶς, ἡτις ἔχεις τὸ πιστὸν τοῦτο ζῶον.

Μίαν ἐσπέραν ἐπιστρέψας οἰκαδε ἔμεινα κεραυνόπληκτος μὴ εὔρων τὸν Γκιούλ, δπως πάντοτε, διπιθεν τῆς θύρας περιμένοντά με. Ἡρεύνησα πανταχοῦ είχε γίνει δφαντος, πιδήσας ἐκ τοῦ παραθύρου, διότι πάντοτε τὸν ἐκλειόν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκ φόδου μὴ τὸν χάσω. Φαντάσου τὴν ἀπελπισίαν μου. Διῆλθον δλας τὰς Ἀθήνας μῆπως τὸν εὔρω. Κατάκοπος ἐξηντλημένος ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιον μου σκεπτόμενος νὰ γράψω τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς ἐφημερίδας διδων ἀμοιδὴν γενναίαν εἰς τὸν εὔροντα αὐτόν. Μόλις ἐκλείσα τοὺς ὄφθαλμούς μου είδον δνειρὸν τρομερὸν δπερ αὐθωρεὶ μὲ ἔξπενυσε: είδον τὸν Γκιούλ μὲ παραδέξως φωσφορίζοντας ὄφθαλμούς σκάπτοντα διὰ τῶν πελμάτων του τὸν τάφον τῆς φίλης μου. Ἐπίδησα ἐκ τῆς κλίνης μου καὶ εἰς στιγμάς τινας, ημνη πὴδον ἐνδεδυμένος. Κατῆλθον δρομαίως καὶ διπυθύνθην εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Μεθ' δλον τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῇ νεκρουπόλει σκότος ηδυνήθην νὰ εὔρω τὸν δγοντα εἰς τὸν τάφον τῆς φίλης μου δρο-

μίσκον Μόλις ἐπλησίασα ἐκεῖ εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν ἐφρίγησα. Είδον σκιάν τινα μαύρην ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ δύο ἀλλοκότως ἀπαστράπτοντα φωτεινὰ σημεῖα ὡς δύο ἀστραπὰς ἐν νεφελώδην οὐρανῷ, ἀπειλητικῶς καρφωμένα ἐπάνω μου. «Ἴτο δὲ Γκιούλ. Τὸν ἐκάλεσα «Γκιούλ, Γκιούλ», ἀλλ' οὐτε ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεως του. Ἐπλησίασα, δπως τὸν λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀλλὰ μόλις ἐκινψα δραμποσεν ὡς θηρίον ἐναντίον μου γρυλλίζων ἀπειλητικῶς. Δὲν ἦτο πλέον δ πρᾶος ἐκείνος Γκιούλ. «Γκιούλ, Γκιούλ» τῷ ἐκραζόν. Ἀλλ' οἱ γρυλλίσμοι ἐξηκοδούθησαν ἀπειλητικώτεροι. «Ηρχίσα νὰ καταλαμβάνωμαι ὑπὸ τὸ ψόδον. Ἐκάθησα ἐπὶ τινος πλησίου κειμένου μαρμαρίνου τάφου, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ταράξω ἐπὶ πλέον τὴν αἰώνιαν ηρεμίαν τῶν τάφων. Παρῆλθε μία δρα καὶ δὲ Γκιούλ ἐκάθησεν εἰσέτι εἰς τὸ πρόσκληπον μου, δτε μία ἔμπενυσίς διῆλθε διὰ τοῦ πνεύματός του. Ἐφώναξα τὸ δνομα τῆς Λόπτης, καὶ—δ τοῦ θαύματος—δ Γκιούλ εὐρέθη δι' ἐνὸς ὄλματος ἐπὶ τῶν γονάτων μου, πρᾶος ὡς πάντοτε, λείχων τὰς χεῖρας μου καὶ μὲ δυμα ὑπέρ ποτε λαμπυρίζον! Τὸν ἔλαδον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἐπέστρεψα συντετριμένος εἰς τὴν οἰκίαν μου. Εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας είδον τὰ πέλματά του καθημαγμένα ἐκ τῆς ἀνορύζεως τοῦ τάφου τῆς φίλης του.

Παρῆλθον ἐκτοτε πολλὰ ἔτη. Ο Γκιούλ ἦτο τὸ μόνον δν ἐν τῷ δποῖοι είχον συγκεντρώσει δλν τὴν ἀγάπην μου. «Οταν ημνη ἐνίστε φαιδρός ἐτρεχε δι' ὄλματων, ὑλάκτει ἐκ χαρᾶς, ἐσειε τὴν οὐράν του πληρῆς εύτυχίας. «Οταν δὲ ημνη σκυθρωπός καὶ σύννους, ἐκάθητο συσπειρωμένος επὶ τινος ἔδρας καὶ μὲ παρετήρει μελαγχολικός μὲ τὰ φωτεινά του δματα. Μετὰ τόσα ἔτη εἰς τὸ δνομα τῆς φίλης μας ἐφρίγει πάντοτε ἐκ χαρᾶς, δὲ μορφή του ἔχανε τὸ ζωῶδες, φωτιζομένην ὑπὸ ἀκτίνων ἀνθρωπίνης διανοίας. Κατά τινα ἐποχὴν ἡδημένη σε πρέπειε τὸν Γκιούλ ἡ ιστορία τοῦ δποίου μὲ είχε πράγματι συγκινήσει. Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αύγουστου τὸν είδον καθήμενον ως πάντοτε μόνον. Τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν ηρώτησα ἀμέσως περὶ τοῦ Γκιούλ.

— «Ἀπέθανε» μοὶ ἀπάντησε περίλυπος. «Ἀπέθανε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, πρὸ μιᾶς ἑδημάδος. «Ἐνα φράδα, ἐνῷ ἐργαζόμην ἀκούω ξύσμον ὄντων εἰς τὴν θύραν μου. «Ανοίγω καὶ βλέπω τὸν Γκιούλ, δστις εἰσῆλθε περιχαρής καὶ περισειών τὴν ώραίαν οὐράν του. «Ἴμην ἐκτος ἁυτοῦ ἐκ χαρᾶς «Ἐνθυμηθημεν τὰ παληά μας, τὴν Λόπτη μας, δλα, δλα, καὶ ἦτο εύτυχης. Δὲν ἐφαίνετο μηνισιακῶν διὰ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο, τὸ δποῖον ἐνθυμηθημενος ἐγώ ἀνατριχιάζω ἀκόμη. «Ἄλλα φαίνεται δτι είχε γηράσετπολὺ δακύμενος καὶ πλθε ν' ἀποθάνη πλησίον μου καὶ ἔξπενυσε πρό τινων ημερῶν καρφώνων ἐπάνω μου τοὺς μέχρι τελευταίας πνοῆς του παραδέξως διαλάμποντας ὄφθαλμούς του».

Καὶ δ φίλος μου ἀνελύθη εἰς χείμαρρον δακρύων. — «Ἴμην ἐκτος ἁυτοῦ ἐκ χαρᾶς μαζύ με την Στρατηγή. ΣΤΑΓΩΝ

ὑπὲρ τὸ σύνηθες, δ δὲ Γκιούλ, δρμῆσας ἐπ' αὐτῆς ἐβύθισε τοὺς δδόντας του εἰς τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της. Τότε ἔξαλλος ἐξ ἀγανακτήσεως λαδών τὴν ράδον μου κετέφερον δεινὸν κτύπημα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δπερ δλίγου δεῖν τὸν ἄφινε νεκρόν, ἀλλ' ἐκείνος συρόμενος ἡμιθανῆς μέχρι τῶν ποδῶν μου καὶ δειών τὴν οὐράν του μετ ἀνεκφράστου θλίψεως μὲ ἐπλησίασε καὶ μοῦ ἐλείχε τὴν χεῖρα ἐνῷ ἐστήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἀνθρωπίνον δμμα του οινεὶ ζητῶν συγγνώμην. «Ωρμῆσας τότε ἐπ' αὐτοῦ μετά σιντετριμένης καρδίας τὸν ἔλαδον εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὸν καποσπαζόμην τὸν θύραν, προσπαθῶν νὰ τὸν ἀνακαλέσω διὰ τῶν θωπειῶν μου εἰς τὴν ζωήν.

— Εκτοτε δέν ἦτο πλέον δ Γκιούλ. «Ἐπι τοσούτον ἡλαξεν, δστε ἐνίστε δταν ἐπέστρεψον εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου δὲν προχετο ὡς πάντοτε πρὸ τῆς θύρας. «Ὦτε δὲ ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς φίλης μου, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν οὐράν του, μὲ ὀσφραίνετο, καὶ εύθυνες ἐκρύπτετο κάτωθεν τῆς κλίνης. Μίαν πρωταν τὸν είδον νὰ ἔχελθη τῆς θύρας μους, καθεύων εἰς τὰς προσκλήσεις μου. Γκιούλ, Γκιούλ» ἀλλ' ἐκείνος ἐψυγε γενόμενος δφαντος. Τὸν περιέμενον μίαν, δύο ημέρας, δ Γκιούλ είχε φύγει μισθός με, ίδως καὶ δὲν τὸν ἐπανείδον πλέον παρὰ ἀπόψε, δπως τὸν είδες καὶ σὺ μὲ τὸ περίλυπον ἐκείνο βλέμμα».

Καὶ δ φίλος μου στενάξας ἔμεινε σύννους.

Παρῆλθον τρεῖς μηνες καὶ δὲν είδον τὸν Κίμωνα εἰς Νέον Φάληρον. «Ημην περιεργος νὰ μάθω δν ἐπανεύρε τὸν Γκιούλ ἡ ιστορία τοῦ δποίου μὲ είχε πράγματι συγκινήσει. Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αύγουστου τὸν είδον καθήμενον ως πάντοτε μόνον. Τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν ηρώτησα ἀμέσως περὶ τοῦ Γκιούλ.

— «Ἀπέθανε» μοὶ ἀπάντησε περίλυπος. «Ἀπέθανε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, πρὸ μιᾶς ἑδημάδος. «Ἐνα φράδα, ἐνῷ ἐργαζόμην ἀκούω ξύσμον ὄντων εἰς τὴν θύραν μου. «Ανοίγω καὶ βλέπω τὸν Γκιούλ, δστις εἰσῆλθε περιχαρής καὶ περισειών τὴν ώραίαν οὐράν του. «Ἴμην ἐκτος ἁυτοῦ ἐκ χαρᾶς «Ἐνθυμηθημεν τὰ παληά μας, τὴν Λόπτη μας, δλα, δλα, καὶ ἦτο εύτυχης. Δὲν ἐφαίνετο μηνισιακῶν διὰ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο, τὸ δποῖον ἐνθυμηθημενος ἐγώ ἀνατριχιάζω ἀκόμη. «Ἄλλα φαίνεται δτι είχε γηράσετπολὺ δακύμενος καὶ πλθε ν' ἀποθάνη πλησίον μου καὶ ἔξπενυσε πρό τινων ημερῶν καρφώνων ἐπάνω μου τοὺς μέχρι τελευταίας πνοῆς του παραδέξως διαλάμποντας ὄφθαλμούς του».

Καὶ δ φίλος μου ἀνελύθη εἰς χείμαρρον δακρύων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

— «Ἴμην κόμη όμοιάζει τὸν ἀφρόν τῆς θαλάσσης, τὸν μετά τὴν τρικυμίαν.

Κέρμεν Σύλβα.